

«He intentat aportar positivisme dins del complicat món del minusvàlid»

Àngel Rodríguez Vilagran, premiat al concurs de narracions Fràter de Lleida

Jordi Curcó

El responsable del Departament d'Audiovisuals del bisbat de Girona, Àngel Rodríguez Vilagran, va anar a Lleida a recollir un dels premis del concurs de narracions Fràter, que va aconseguir amb el conte *Escac i mat*. Parlem amb ell sobre la seva obra i sobre la relació entre el món de la comunicació i l'Església.

Què representa per a vostè aquest premi?

Molta il·lusió i un reconeixement a una feina feta, ja que l'obra va ser escrita expressament per a aquest certamen literari. Vaig estar uns tres mesos preparant-la. Potser és un conte difícil de llegir en algunes parts, perquè hi ha trossos en llenguatge de xat. Està pensat perquè el llegeixi gent jove i familiaritzada amb les noves xarxes socials.

Què vol aportar amb *Escac i mat*?

He intentat aportar positivisme dins del complicat món que pot arribar a ser el del minusvàlid. Recordo que en un programa de televisió una noia que havia patit un accident de cotxe va reaccionar contra el seu estat depressiu el dia que el psicòleg li va dir: «Deixa't de posar la cadira al cap i posa-te-la al cul.» Aquesta frase em va quedar gravada i l'he utilitzada en el conte. D'altra banda, el protagonista es diu Gerard, com el meu cosí, que és deficient psíquic i físic.

A la seva narració surten referències tant lleidatanes com la Mare de Déu del Blau.

Sí. Tots els carrers, pobles i llocs que esmento són lleidatans. Avui, gràcies a les noves tecnologies, és senzill; només has d'anar al *Google Maps* o fer una recerca a través de *Viquipèdia* o de l'ajuntament de Lleida. He volgut que el conte fos «local», propi. Fa uns cinc mesos vaig estar a les oficines del bisbat de Lleida i vaig recordar els carrers propers i l'edifici del rectorat de la Universitat de Lleida (UdL). D'aquí que el protagonista sigui el conserge de la UdL i que hi visqui molt a prop. Un dels meus defectes o virtuts és que sóc molt observador.

Va anar a Lleida a recollir el premi. Com va viure aquella jornada?

Amb molta felicitat. Hi vaig anar amb la meva família. A més, sincerament, em pensava que havia quedat tercer per la dificultat que podia suposar per als membres del jurat que parts del conte fossin en llenguatge de xat. Quan la presidenta em va nomenar en segon lloc em vaig posar molt content. Repeteixo que és una narració pensada per a joves. Vull felicitar l'organització, ja que va ser un acte molt digne. Al matí vaig poder gaudir del mercat del col·leccionista i comprar un butlletí de l'any 1939 que editava Ràdio Nacional d'Espanya. La jornada va ser rodona!

De la seva faceta d'escriptor destaca el llibre *Maria als santuaris del bisbat de Girona*. És potser aquest el llibre que més estima de tots els que ha publicat?

Més que escriptor em considero per

Jordi Curcó

Àngel Rodríguez mostra la placa del premi, acompanyat del seu fill petit Bernat.

damunt de tot periodista i investigador. Des de sempre m'ha agradat el periodisme local i tot el que fa referència a les tradicions populars, l'etnografia. Per tant, el llibre *Maria als santuaris del bisbat de Girona* el vaig fer amb molt de gust, com el que estic escrivint sobre les festes catòliques de l'any litúrgic. Si faig algun conte o narració miro que tingui algun lligam històric, com una mena de reportatge periodístic.

Vostè és també doctor en Periodisme. Des de la seva visió, què ha

de fer l'Església a casa nostra per comunicar més i millor?

D'aquí a ben poc sortirà un llibre sobre la meua tesi doctoral, on faig un resum de com comunica i ha comunicat l'Església a la diòcesi de Girona. Comunicar millor vol dir utilitzar en primer lloc el llenguatge de carrer en homilies, documents, articles, locucions radiofòniques... I ser concisos, poques paraules i ben dites. El periodista Llorenç Gomis comentava un dia a les seves classes que el bon periodista és aquell que sap

explicar un fet amb poques paraules i entenedores. Un capellà quan fa una homilia o un bisbe quan escriu als fidels ha de parlar com ells. Una altra cosa és si escriuen o parlen en una Facultat o per a una revista especialitzada. És com aquell que va al metge. Tu no prefereixes que et diguin que «tens mal de cap» que no pas que «tens una cefalea»?

Des del 1991 és el responsable del Departament d'Audiovisuals del bisbat de Girona. Quina és la seva tasca?

Aquest maig ha fet vint anys que presento *Església Viva*. Es tracta d'un programa de ràdio de trenta minuts que l'enregistrem des dels estudis que té el bisbat i que l'emeten 22 emissores de ràdio locals. Té una llarga trajectòria, ja que és fill del programa que presentava l'Acció Catòlica des del 1951. També presento *El Mirall* per a la Cadena Cope. Jo els defineixo com a programes evangelitzadors, encarats molt a persones que no van a missa, però que no es graten la pell quan senten parlar de coses d'Església.

Per quins motius creu que l'Església és tractada de vegades tan malament pels mitjans de comunicació? Podem fer-hi alguna cosa els cristians?

Hi ha molt de desconeixement pel que fa a la temàtica religiosa. Sempre he cregut que a les facultats de periodisme s'hauria de donar l'oportunitat de fer cursets amb crèdits de lliure elecció sobre periodisme religiós. Oi que hi ha crèdits de periodisme esportiu, de moda o d'economia? Doncs de periodisme religiós també n'hi hauria d'haver. Sembla com si només Càritas hagi de ser la cara amable de l'Església, quan també hi ha tots els moviments d'apostolat seclar que fan molta feina. Els periodistes coneixen aquesta altra tasca?

Campanars

Llívia

Lloc de pas seguint la conca del riu Segre, Llívia ha restat un petit enclavament en terres franceses que havien pertanyut, de sempre, a Catalunya. Avui és un punt més de la Cerdanya que ocupa principalment la seva gent en activitats turístiques, tot i que els boscos, la ramaderia i els conreus agrícoles són part també de la seva activitat econòmica. La població fa una lleugera costa i, a la part alta s'hi ubica la seva església parroquial de la Mare de Déu dels Àngels. Es tracta d'un edifici que bàsicament és del segle XVI, en estil gòtic tardà; amb tot, fou modificat i sobrealçat cap al segle XVII. Consta d'una nau de cinc trams coberts amb volta de creueria i capçada per un absis poligonal gòtic de cinc costats. La porta principal a ponent, renaixentista, de pedra grisa, està flanquejada per dues torres cilíndriques de paredat fosc; no és l'entrada habitual. La que queda oberta a la feligresia, rectangular, amb la data de 1617 a la llinda, es troba al mur de migdia. La nau mesura de llargada 35 metres i escaig, d'amplada 10 i d'alçada poc més de tretze. Està dotada

d'orgue i conserva un santcris gòtic del segle XIV i un retaule barroc d'escola castellana. El seu campanar adossat al mur de tramuntana tocant a l'absis és una torre de planta rectangular (7,25 x 5,62 m) i està coronat per una minsa cornisa amb gàrgoles als angles, un terrat amb barana de carreus i pinacles als caires; acaba amb una agulla piramidal aixecada al seu damunt. La cel·la queda oberta amb finestres d'arc apuntat, una als costats curts i dues als llargs. Una motllura a la seva base, amb rellotge d'esfera a sota i al sud, la separa de l'alt prisma del seu primer cos que mostra murs de maçoneria de to moderadament marronós amb carreus de pedra blanquinosa a les cantoneres. A diferència d'ells, els murs de la cel·la i de l'agulla són de carreus ben escairats i de to clar. Per la banda de migjorn a la barana del terrat, entre dos pinacles, a manera d'espaldana i sense estar coberta, hi penja una campaneta. Per accedir a la cel·la, hi puja per l'interior una escala de cargol. L'alçada: trenta-cinc metres.

delfidalmu@yahoo.es

Delfí Dalmau i Argemir

